

Bir Anka'nın Güncesi
Sinan Canpolat

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

kitap@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman

Editör: Gizem Aslan

Son Okuma: Alev Sevgi

Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt

Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

Kitappad
.com

Kitaplobi
.com

Kitapşeyleri
.com

1. Basım, İstanbul, Haziran 2025

ISBN: 978-625-5896-51-3

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

BİR ANKA'NIN GÜNCEİ

Sinan Canpolat

Rüzgârın Yolculuğu

Sinan'ın Hikâyesi

Bölüm 1: Yaramaz Bir Çocuğun Mahalleleri

Daha çocukken belliydi duramayacağım... Sokakların tozuna bulanmış ayaklarım, mahalle mahalle gezen bir özgürlük arzusunun izlerini sürüyordu. Annemden yediğim azarlar, bana sınır çizmeye çalışırken ben çoktan o sınırların dışına taşmışım bile. Birkaç kez evden kaçtım... Ama hiçbir zaman kendimden kaçamadım. O yıllar, içimde büyüyen özgürlük tutkusunun ilk şarkısıydı.

Ben, sokakları annemin sesinden daha çok tanıyan bir çocuktum.

Kulağımda hep bir azar,

Ama ayağımda yönü belli olmayan bir yolculuk...

Mahalle mahalle gezerdim,

Sanki taşların altına saklanmış özgürlüğü arar gibi.

İçimde bir rüzgâr vardı o zamanlar,

Adını bilmediğim,

Ama her estiğinde beni dışarı çağıran bir rüzgâr.

Annem “yaramaz” derdi bana,

Ama ben yalnızca duvarları sevmeyen bir çocuktum.

Her kaçış bir devrimdi küçük kalbimde.

Bir portakal bahçesinin gölgesinde uyudum bir gece,

Bir başka gece, eski bir kamyon kasasında...

Çünkü ben, yastığa değil yıldızlara baş koymayı seviyordum.

Toprağı tanıdım önce,
Çamurda düşüp kalkmayı,
İnatla ayağa kalkmayı...
Kimse öğretmedi bana,
Ama ben öğrendim:
Düştüğün yer, ayağa kalktığın yerdir bazen.

Ve bir gün...
Amcam çıktı karşıma.
Bir duvarın dibinde durmuştu,
Elinde ne baston vardı ne kitap.
Ama susuşunda asırlık bir dağ gibi duruyordu.

Dedi ki hiçbir şey demeden:
“İnsanın yolu, önce kendi içinde yürür.”
Ben o an, bir çocuğun kalbinde
Koskoca bir cümle kurdum:
Kaçmak özgürlük değilmiş,
Özgürlük, dönüp yüzleşebilmektir asıl.

Ama o zamanlar bilmiyordum...
Sadece yürüyordum.
Bir mahallenin bittiği yerde,
Başka bir hayat başlıyordu benim için.

Bölüm 2: Gençlik, Hızlı Kararlar ve Ağır Bedeller

Gençliğin heyecanı bazen insanı düşünmeden yola çıkarır. Ani bir kararla evlendim. Kalbim hızlı atıyor, aklımsa geride kalıyordu. Zamanla anladım ki bir yuva kurmak, sadece sevgiden değil, anlayıştan da geçer. Anlaşmazlıklar büyüdü, kelimeler yetmedi. Bu sırada askere gittim. Döndüğümde ne evlilik aynıydı, ne de ben. Kurtarmaya çalıştım ama olmadı. O karmaşanın içinden bana kalan tek gerçek, oğlumdu. O, en zor zamanlarımda bile ayağa kalkma sebebim oldu.

O yaşlar bir garip,
Bir yanın arzulardan yanar,
Bir yanın korkudan,
Ve bir yanın isyanla büyür.
Henüz neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmeden,
Bir karar verirsen,
Yolun seni alır ve gider.

Ben de verdim o kararı.
Evlenmek...
Bir yolda iki kişi yürümek diye düşündüm.
Ama yollar birleştikten sonra...
Fark ettim ki, yollar birbirine benzemez.
Bazen öyle uzaklaşırsın ki,
Bir başkasıyla yürürken kendi sesini bile kaybedersin.

Askerlik...
Beni bekleyen bir adımdı,
Ama ben orada da bulamadım huzuru.
Bir asker değil,
Bir adamın, bir özgür ruhun savaşıydı benimki.
Orada bir şey gördüm:
Beyaz bayrak, ama kirli ellerle kaldırılıyor.
Düşlerimle, halkımın türkülerinin arasına karıştım.

Dönünce her şey değişmişti.
Evdeki sessizlik bile başka,
Gözlerdeki eksik bakışlar...
Bir zamanlar sevdiğim her şey,
Şimdi yabancıydı bana.
Ve ben,
Yavaşça büyümeyi kabul ettim,
Ama büyürken düşlerimden de vazgeçmedim.

Oğlum...
Bir tek sen kaldın,
O keskin bakışta bana ışık oldun.
Ve ne zaman düşseydim,
Ne zaman yolumu kaybetseydim,
Senin gülüşün beni buldu.

Ahmet Arif der ki:
"Sonsuz bir sevdanın içindeydim,
Ama kalbimde bir tek yalan vardı."
Bende de vardı o yalanlar,
Ama yalanlarla büyüdüm,
Ve her yalanın sonunda bir doğru vardı.

Bölüm 3: Düşüş ve Derinlik

Hayat, bazen seni hiç istemediğin yerlere sürükler. Cezaevinin soğuk duvarları arasında, zaman farklı akar. Düşünceler keskinleşir, insanlar ise maskelerini düşürür. Bazıları düşüşümü alkışlarken, ben kendimle yüzleşiyordum. En çok da amcamın ziyarete geldiği o gün... Gözlerindeki hayal kırıklığı ve sessizliği, yıllarca içimde yankılandı. O an karar verdim: kendimin akıl hocası olacaktım. Her günü okuyarak, yazarak ve kendime nasihatler vererek geçirdim. Orası benim yerim değildi. Ve artık bir çıkış haritası çizmeliydim.

O zamanlar ben de hızlıydım,

Bir rüzgâr gibi...

İçimde bir ses hep yankı yapıyordu:

“Hadi git, durma!”

Her karar, ardında bir çığlık bırakıyordu,

Ama biz, o çığlıkları duymadan yürüdük.

Evlenmek, büyük bir adım,

Ama büyüyemediğimiz bir adım...

Bir hayatla, iki kişiyle taşınamazdı o yüke,

Sevda... O kadar büyük değildi.

Kelimeler, duvarlardaki çatlaklar gibi

Her zaman daha derinleşiyordu.

Bir zamanlar “söz vermiştik” derken,

Şimdi ben, o sözlerin hapsindeydim.

Ve bir gün,

Toprağın ağır kokusunu içime çektim.

Asker oldum,

Ama bir yabancı gibi geçtim o topraklardan.

Toprağa basmadım ben,

O toprağa karnım acıkmış, yalnız,
Zehirle dolmuş bakışlarımla basmadım.

Yazdım, her gün yazdım...
Bir de yazmak, düşünmek...
Ama bir kâr getirmezdi.
Çünkü yazdığım,
Beni başkalarına anlatan bir hapishane oldu.
Sözlerim özgür değildi,
Ama bir şey vardı,
Bir iç ses...
O iç ses hep beni kendi yoluma çağırıyordu.

Ve ben,
Yavaşça kayboldum o kalabalıkta.
Bir köşeye çekildim,
Oğlumun gözlerinde buldum bir şey,
Sonsuzluğa ait bir umut...
Ve o umutla, her yıkılışımda ayağa kalktım.
Bazen yıkılmak, daha güçlü olmak içindir.
Bunu yazacak kadar biliyorum artık.

Demir soğuktur, taş sessizdir...
Ama insanın kendi iç sesi,
Bazen hepsinden gür çıkar.

Günler birbirine benzerken,
Bir gün görüşe çağırdılar.
Gelenin kim olduğunu sormadım.
Zaten kimin geleceğini kalbin önceden bilir.

Tanıdık bir şahsiyet.
Ama o an, sadece bir akraba değil...
Çocukluğumun sessiz tanığı,
Geçmişin yürüyen suretiydi.

Konuşmadı.
Konuşmak, o duvarda yankı bulmazdı zaten.
Ama bir çay koyar gibi,
Gözlerini koydu gözlerime.

Ve ben o bakışta...
Kırılmış bisikletimi,
Çamura saplanan ayakkabılarımı,
Kaçtığım sokakları gördüm.
Beni ben yapan her an oradaydı.

O susarak konuştu,
Ben içimden yandım.
Belki Ahmet Arif,
“Ben içeri düştüğümden beri yıldızlara bakamam Gardaşım,”
Derken böyle bir suskunluğa selam çakmıştı.

O gün karar verdim.
Ceza değil bu bana...
Bu, yeniden doğmanın sancısı.

Bölüm 4: Rüzgâr Gibi Geçmek

Özgür kaldığımda ilk işim yurtdışına gitmek oldu. Yeni bir ülke, yeni bir dil, yeni bir ben... Orada hissettiğim şey sadece huzur değildi; damarlarımda dolaşan özgürlüğün kendisiydi. Ama hayat, hep düz gitmiyor. Geri dönmek zorunda kaldım ve annemin yanına yerleştim. Bu durumu kabullenmek kolay değildi. Ama kendime dedim ki: "Burası son değil, bir durak." Mücadele yeniden başladı. Hayatımı baştan yazabilecek güçte olduğumu biliyordum.

Bir gece daha,
Karanlıkla iç içe geçmiş,
Bir isyan vardı içimde.
Yüreğimi koyduğum her adımda
İsyan çığlıkları yükseliyordu.

Ama biliyordum...
Bir zamanlar yaralı bir kuştı içimdeki isyan,
Şimdi özgürlük için kanat çırpıyordu.
Bir umut, bir yara...
Her geçen gün biraz daha büyüyordu içimde.

Ve o gözler...
Amcamın gözleri.
O an, bana fark ettirdi.
Beni bir insan yapan,
Kendimle her zaman yüzleşebilmemdir.
Bunu hatırladım.

Beni geçmişimden alıp,
Bugüne getiren her adım,

Bir yıkımın parçasıydı.
Ama ne fark ederdi ki?
Yıkılmadan nasıl yeniden doğulurdu ki?

Bölüm 5: Şiirlerinle Konuşan Hayat

Ne zaman kelimelerle konuşamaz hale geldim, şiire sığındım. Bazen bir keman sesi, bazen bir anı beni satırlara sürükledi. Şiirlerimle evrensel mesajlar vermek istedim ama bunu okura hissettirmeden yaptım. Geçmişin acılarını, umutların içinden geçirdim. Şiir benim için başka bir dünya oldu; içinde kendimi bulduğum bir ayna. Okur, o dizelerde kendi yolculuğunu görsün istedim. Çünkü şiir, bazen bir kalpten ötekine uzanan en sessiz ıglıktır.

Bir zamanlar yaşadığım hayaller,
Beni terk etmişti.
Ama her terk ediş,
Beni daha sağlam yaptı.
Bir çiçek gibi büyüdüm
Beni görmeyenlere inat.

Kendi içimde yeniden doğdum,
Yeniden ayağa kalkmak,
Yıklamak kadar önemliydi.
Bir savaşın ortasında,
Bir adamın bile güçlü olabileceğini öğrendim.

Ve en sonunda...Özgürlük...
Damarlarımda bir rüzgâr gibi,
Her adımda daha hızlı,
Daha güçlü.
Yalnız kaldım ama
Bir zamanlar kaybettiğimi sandığım
Her şey,
Şimdi içimde.

Bölüm 6: Şimdi ve Sonsuza

Bugün geriye baktığımda, o yaramaz çocuğu, gençliğin hata dolu kararlarını, cezaevinin sessizliğini ve özgürlüğün coşkusunu bir arada taşıyorum. Artık biliyorum ki, ben sadece bir insan değilim; rüzgâr gibi esip geçen bir ruhum. Konfor alanlarını yıkan, sevgisizliğe inat dimdik duran bir adamım. Ve bu kitap, bir teşekkürdür hayatın bana öğrettiklerine...

Bu benim hikâyem. Ama senin de bir yerlerde kendini bulacağını bildiğim bir yolculuk.

Bir rüzgarla savrulup gitmemek,

Bir dağ gibi sağlam durabilmek.

İşte bu, gerçek özgürlüktü.

Ve ben, yoluma devam ettim.

Yavaş, ama kararlı...

Yükseldiğim her adımda

Toprağın sesi,

Ve hayatın her damarından bir başka ses

Beni yine kendime götürdü.

Şimdi bakıyorum geriye,
Ve görüyorum...
Her düşüşüm,
Her kayboluşum,
Aslında bana aitmiş.
Beni ben yapan,
Hep bu yolda öğrendiklerim oldu.